

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **Ing. L. M.**, zastúpeného Mgr. Michalom Mozolíkom, advokátom v Čadci, Palárikova 1449, proti povinnej **Obci Holčikovce, pre vymoženie 2871,71 € (86 513 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. Er 3159/97, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 22. októbra 2009 sp.zn. 8 CoE 34/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Povinnnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením z 22. júna 2009 č.k. Er 3159/97-534 návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že nezistil dôvody, pre ktoré nemožno v exekúcii pokračovať. Platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 18 Rob 1357/1996, na základe ktorého je vedená exekúcia, nebol zrušený, je stále platný a vykonateľný. Poukázal na to, že síce uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. októbra 2007 č.k. 18 Rob 1357/1996-52 bol platobný rozkaz zrušený, avšak toto uznesenie bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2008 sp.zn. 6 Obo 262/2007 zrušené. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo 6. júna 2008 č.k. 1 Obdo V 21/2008-80 zrušil uznesenie odvolacieho súdu č.k. 6 Obo 262/2007-66 zo dňa 16. januára 2008 a aj uznesenie Krajského súdu v Košiciach, ako súdu prvého stupňa, č.k. 18 Rob 1357/1996-52 zo dňa 11. októbra 2007, ktorým Krajský súd v Košiciach zrušil platobný rozkaz a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd

v Košiciach návrh na zrušenie platobného rozkazu zamietol uznesením č.k. 4 Cb 1/2008-168 z 27. marca 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. apríla 2009.

Krajský súd v Prešove na odvolanie povinného uznesením z 22. októbra 2009 sp.zn. 8 CoE 34/2009 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd mal za to, že prvostupňový súd predčasne rozhodol. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 4 Cb 1/2008-168, najmä jeho odôvodnenia, mal informácie o tom, že nie je vyjasnená otázka, či odpory povinného proti platobnému rozkazu boli podané včas alebo nie a či platobný rozkaz je právoplatný. Táto otázka je stále nevyriešená a nezodpovedaná. Predčasnosti záveru prvostupňového súdu napovedá aj vytýčené pojednávanie vo veci 4 Cb 1/08, na ktoré povinný v odvolaní poukazoval. Povinný tiež poukazoval na vydané uznesenie o prerušení konania do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súvisiacim s konaním 3 Cb 4/2008. Jedna vec je nadobudnutie právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 4 Cb 1/2008-168, ktorý rozhodoval o návrhu na zrušenie platobného rozkazu tak, že ho zamietol a druhá vec je nadobudnutie právoplatnosti a s konečnou právoplatnosťou vyriešenie otázky, či odpor voči predmetnému platobnému rozkazu, ktorý je podkladom exekúcie, bol podaný „za splnenia zákonom všetkých náležitostí“. V prípade, že by tomu tak bolo, k zrušeniu platobného rozkazu dôjde zo zákona (§ 174 ods. 2 O.s.p.). Tieto závery súdu prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí nie sú jasné. Nič na tom nemôže meniť ani skutočnosť, že v konaní (3 Cb 4/2008) bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky zrušené uznesenie Krajského súdu v Košiciach, ktorým zamietol návrhy povinného na zrušenie platobného rozkazu, pretože najvyšší súd sa v dôvodoch rozhodnutia zaoberal otázkou, kto bol oprávnený preberať zásielky za povinného a v súvislosti s tam uvedenými zisteniami nižšieho súdu konštatoval, že doterajší názor súdu nie je správny. Preto zrušil vec a vrátil ju prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Pripísať záveru vyslovenému najvyšším súdom akýkoľvek iný výklad je nesprávne a predčasné, pretože v zmysle jeho pokynov bude vo veci konať ďalej súd, ktorý platobný rozkaz vydal. Exekučný súd nemôže nahrádzať základné konanie, ak beží konanie, v ktorom sa táto otázka rieši a ktorá zaiste bude mať právny význam pre rozhodnutie exekučného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z toho,

že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 O.s.p.) a dovolanie odôvodnil tým, že mu súd odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a porušil zásady spravodlivého a nestranného procesu. Odvolaciemu súdu vytkol, že porušil jeho práva nevykonaním dôkazov a nevysvetlením, prečo ich nevykonal, porušením zákazu súdnej ľubovôle, extrémnym nesúlalom medzi skutkovým stavom a právnymi závermi súdu, súdnou svojvôľou. Odvolací súd vychádzal z celkom nesprávnych skutkových zistení, ktoré sú navyiac v jeho podaní účelovo menené tak, aby dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie predčasne. Odvolací súd prvostupňové rozhodnutie zrušil bez toho, aby na to mal jediný právne relevantný dôvod. Účelovo nezistil skutkový stav veci. Exekučný titul je totiž naďalej vykonateľný, nikdy a nikým nebol zrušený a zastavenie exekúcie by bolo nezákonné.

Povinná vo vyjadrení k dovolaniu oprávneného toto navrhla zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dovoláním oprávněného je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jeho dovolania preto z § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutie vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné, sa dovolací súd zameral predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolateľ v dovolaní namietal.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade oprávněného nerešpektovali niektoré z týchto práv. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že účelom ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je umožniť účastníkovi konania, aby po zrušení dovoláním napadnutého rozhodnutia mohol v plnom rozsahu realizovať svoje procesné práva, ktoré mu boli v predchádzajúcom konaní v dôsledku nesprávneho postupu súdu odňaté. Ak je však dovoláním napadnuté zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvého stupňa a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie, je tento účel naplnený už samotnou povahou tohto rozhodnutia, ktorým sa účastníkovi otvára možnosť v pokračujúcom konaní pred súdom prvého stupňa uplatniť všetky svoje procesné práva.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhovaných dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby sudy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd v čl. 6 ods. 1 zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, nestanovuje ale žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje v merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je

viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999).

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľ ďalej svoje dovolanie (vychádzajúc z jeho obsahu) zrejme odôvodnil aj tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ ide o splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vedy konania v zmysle § 237 písm. f/

O.s.p. a neboli zistené iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky však povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že jej žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. júla 2012

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová